

ved den bestaaende Tilstand og ikke havde kunnet udøve deres grundlovmæssige Ret. „Det er Grundloven, der har villet have denne Forøgelse af Medlemsantallet, fordi Grundloven har forudsat, at jo flere Medlemmer der kom ind i Folketinget, desto mere Dygtighed og Arbejdskraft vilde der komme, og desbedre vilde Arbejdet gaa. Over for det, Grundloven saaledes opstiller, ere vi ikke besjæede til at opstille den modsatte individuelle Anskuelse, saa længe ikke en Grundlovsforandring er foregaaet. Det er Grundlovens Tanke, at Landstingets Medlemmers Antal skal være konstant, men at Folketingets Medlemsantal vokser med Befolkningen, det er et rent og klart Grundlovens Standpunkt. Vil man ændre det, nu vel, det bliver sin Sag, men saa længe vi have Grundlovens Bud, saa længe er der ingen Tvivl om, hvad Grundlovens Mening er i saa Henseende . . . . . Regeringen har vedkendt sig de grundlovmæssige Krav og har søgt at gennemføre dem loyalt, Folketinget har fra sin Side arbejdet paa det samme Grundlag med Anerkendelse af, at Folketinget skulde have det grundlovsbestemte Antal . . . . . Seg beder Landstinget betænke, hvilket Ansvar det paatager sig, dersom det skal siges, at nu er denne Reform strandet.“ Ikke desmindre lagde Landstinget Regeringens Forslag til Side og vedtog, hvad Folketinget gentagne Gange havde vægret sig ved at tiltræde, en Forøgelse af ifkun 8 Kredse og altsaa med et Forholdstal af 1:20,000, og den nuværende Indenrigsminister sluttede sig til det. Endnu i dette Foraar udtalte Flertallet af Folketingets Udvalg sig i Overensstemmelse med Tingets tidligere Stilling imod dette Forslag, som „ikke stemmede med Grundlovens § 32“, og foreslog at genoptage Folketingets tidligere Forslag; men i denne Samling er Landstingets Forslag forelagt af Indenrigsministeren og det i Landstinget, uagtet det ikke var behandlet tilende af Folketinget. Fra Landstinget er det da paa ny oversendt, men dog med den udtrykkelige

Udtalelse af dets Ordfører, Bjerre, den 23de Oktober, at man var rede til, om nødvendent, at tage Regeringsforslaget i alt væsentligt i den Skikkelse, hvori det var forelagt, og at det fulgte af sig selv, „at naar vi skulde have 137 Kredse og kun foreslaa 8 ny Kredse, saa stemmer det ikke med Grundloven, men det har vi heller aldrig paastaet.“

Efter disse Udtalelser fra de forskellige Sider tør det vel anses for almindelig anerkendt, at Grundlovens § 32 fastsætter et bestemt Forhold mellem Folketallet og Folketingets Medlemstal, og at dette for Tiden maatte være om ikke 137 saa dog „omtrent“ dette Tal. Regering og Landsting have desuagtet foreslaaet at sætte Medlemstallet til 110, og Udvalgets Flertal at forsøge det med 4, men 114 kan lige saa lidt siges at være omtrent 137 som et Forhold af 1:19,167, der vilde følge heraf, kan siges at være omtrent 1:16,000. Grundlovens Bud er aldeles ubetinget og tillader ikke nogen Forandring ved en almindelig Lov, saaledes som Tilfældet er med enkelte andre af dens Bestemmelser. Over for dette Bud gaar det ikke an, som Flertallet har gjort, at beraabe sig paa det ønskelige i at finde en anden Løsning eller paa en formentlig Stemning i Landet. Grundloven maa holdes, hvor meget man end maatte kunde ønske den anderledes affattet, og Folketinget burde vogte sig for de „noget videre Fortolkninger“ af den, hvorefter man kan ordne Forholdene, som man skønner, naar man blot lader Grundlovens Ord blive staaende. Folketinget har i de senere Aar lidt alt for meget under flige Fortolkninger, og de blive ikke mere tilladelige, fordi de kalde sig midlertidige. Hvilke Følger kunde det ikke have, naar man saaledes midlertidig eller foreløbig kunde sætte ogsaa andre af Grundlovens Bud ud af Kraft? Man kan end ikke henvide til nogen Nødvendighed, thi baade har Regeringen gentagne Gange og endnu forrige Aar forelagt Forslag til en virkelig Opfyldelse af